

Salonky

Králové roku

Michael Nebeský a Petr Tomek

TOYOTA VÍKEND

22. a 23. 3. 2025

COROLLA
TOURING SPORTS

Hradec Králové - Bratří Štefanů 1221/83
Pardubice - Hradecká 570

www.olfincar.cz

OlfinCar

OBSAH

Editorial

Premiérové ceny Salonek

TOMÁŠ KULHÁNEK / šéfredaktor

Vážení čtenáři, právě držíte v ruce v pořadí už šedesáté šesté vydání hradeckého magazínu Salonky. Tentokrát je pro nás opravdu mimořádné, vůbec poprvé v něm totiž představujeme laureáty našich redakčních cen. Hlavní ocenění pro Krále roku 2024 od nás získali Michael Nebeský s Petrem Tomkem za svůj charitativní projekt Sport Hradec Cup. Unikátní cenu ve tvaru písmene S obdrželi také dlouholetý ředitel ZUŠ Střezina Karel Šust za celoživotní přínos v oblasti kultury a školství a houslařský rod Pilařů za mimořádnou reprezentaci Hradce Králové ve světě. Naše město nabízí velké množství inspirativních osobností a výběr vítězů tak nebyl vůbec jednoduchý. Jsem ale přesvědčen, že ceny Salonek jsou nakonec ve správných rukou. Přesvědčit se o tom můžete i vy sami – u rozhovorů, které jsme se všemi oceněnými pořídili. Gratuluji vítězům a vám všem přeji příjemné čtení! ■

PETR TOMEK A MICHAEL NEBESKÝ / str. 6 ▶ 9

KAREL ŠUST

str. 10 ▶ 13

PILAŘOVI

str. 14 ▶ 16

STORIES, KTERÉ ŽIJU

str. 20 ▶ 23

JOSEF CHMELÍK

str. 32 ▶ 34

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: Malšovická 821/1 Hradec Králové 9, 500 09, www.salonkyhk.cz, Redakce: Tomáš Kulhánek, tel.: 739 513 184, e-mail: tomas.kulhanek@salonkyhk.cz, Michal Bogán, tel.: 734 545 423, e-mail: michal@salonkyhk.cz, Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, e-mail: hynek@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klíkarová, e-mail: monika@tn-media.cz, tel.: 733 353 695, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 8 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: Ondřej Littera.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN,
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klíkarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Jak jsme vybírali vítěze ankety

Historicky první tři „Eška“ už znají své majitele. Premiérovými laureáty našich redakčních cen se stali Michael Nebeský s Petrem Tomkem, Karel Šust a houslařský rod Pilařů. Čím porotu právě oni nejvíce zaujali? O kterých dalších hradeckých osobnostech porota uvažovala? A proč jsme se vůbec rozhodli začít udělovat vlastní ceny ve tvaru písmene S?

👤 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: MATĚJ HOLAŇ

„Myšlenku, že v Hradci Králové začneme rozdávat redakční ceny, nosím v hlavě už několik let. Věřím, že po více než pěti letech a šedesáti pěti magazínech nastal nyní ten správný čas. Chceme ocenit lidi, o kterých Salonky jako významné regionální médium píší a psát budou. Ocenit ty, kteří v předchozím roce dosáhli nějakého výjimečného úspěchu. Chceme vyzdvihnout osobnosti, které něco umějí, ukazovat vzory a dávat jim zasloužený mediální prostor. To je hlavní cíl a smysl tohoto projektu,“ vysvětluje Miloslav Bartoň, majitel společnosti TN Média, která Salonky zastřešuje.

O tom, kdo si zaslouží unikátní kovové sošky ve tvaru písmene S, které pro nás vyrobili v regionální firmě AZ-KOVO, rozhodovala v únoru široká porota. Kromě zástupců Salonků jsme do poroty přizvali i významné hradecké osobnosti z různých odvětví. S výběrem vítězů nám pomáhali například rektor Univerzity Hradec Králové Jan Kříž, ředitel Filharmonie Hradec Králové Vladimír Šrámek nebo podnikatel Tomáš Pětivoký. Prvním úkolem bylo pro porotu shodnout se na hlavní ceně, tedy vybrat Krále nebo Královnu roku 2024. V diskuzi padaly zajímavé návrhy. Například olympijská ví-

tězka z Paříže Kateřina Siniaková, pořadatel triatlonového Ironmana Roman Šinkovský, šéfka Petrofu Zuzana Ceralová Petrofová nebo mladý hradecký hokejista Matěj Pinkas, který se loni dokázal vrátit do extraligového kolotoče po překonání rakoviny. I přes opravdu silnou konkurenci se nakonec porota shodla na vítězích poměrně jasně. Králové roku jsou pro nás Michael Nebeský a Petr Tomek. Hradečané se srdcem na správném místě, kteří svým projektem Sport Hradec Cup už sedmáct let pomáhají handicapovaným dětem.

„Michael Nebeský s Petrem Tomkem možná nejsou pro veřejnost až tak známá jména v porovnání s dalšími kandidáty, ovšem to, co dokázali v Hradci Králové společně vytvořit, si zaslouží hluboké uznání nás všech. Jsme přesvědčení, že ocenění pro Krále roku je v těch nejlepších rukou,“ říká šéfredaktor Salonků Tomáš Kulhánek.

Kromě hlavního ocenění jsme se nakonec rozhodli udělit i dvě zvláštní ceny. Jednu si převzal dlouholetý ředitel ZUŠ Střezina Karel Šust, druhou získal houslařský rod Pilařů. „V Hradci Králové máme stovky lidí s neuvěřitelnými příběhy, a tak nebylo vůbec snadné vybrat jen několik z nich. Všichni ocenění velmi pozitivně ovlivňují životy mnoha lidí a jsou velkou inspirací pro ostatní Hradečany,“ uvedl po rozhodnutí poroty podnikatel a autor aplikace Kalorické tabulky Tomáš Pětivoký.

Ještě jednou gratulujeme všem oceněným a věříme, že i vy, naši čtenáři, si ceny Salonků oblíbíte a letošním prvním ročníkem založíme v Hradci Králové dlouholetou tradici. ■

Hradec jsou Královny a Králové

už 800 let

LEV
SALONU:

Kotěra
8. 4. 2025
Bio Central

architektura ■ David Vávra
film ■ zážitek

Hradec
Králové

Pořádá BI@ENTRAL

hk800.cz

Partneři

HRADCI
CERNÁ HORA

Janův
HROBČEK PIVOVAR

Králové roku, kteří mění životy nemocných dětí

Historicky prvními držiteli ocenění Král roku se stali Michael Nebeský a Petr Tomek. Kamarádi, kteří smutnou událost ze svého okolí dokázali přetvořit v jedinečný charitativní projekt, na který může být pyšný každý Hradečan. Od roku 2009 pomohl jejich Sport Hradec Cup zlepšit život už zhruba sto třiceti handicapovaným dětem. Jen v loňském roce rozdělili mezi čtrnáct dětí více než dva miliony korun. „Každým rokem nás překvapuje, kolik se podaří vybrat,“ usmívá se Michael Nebeský. Podle Petra Tomka je nejtěžším úkolem vybrat děti, kterým Sport Hradec Cup pomůže. Zájem ze strany rodin handicapovaných dětí je totiž obrovský. Který příběh každému z nich nejvíce utkvěl v paměti? Jaký sportovní dres se jim podařilo vydražit za úplně nejvyšší částku? A kam by ještě v budoucnu chtěli Sport Hradec Cup posunout? Nejen na tyto otázky odpovídají v rozhovoru pro Salonky Králové roku 2024 Michael Nebeský a Petr Tomek.

📷 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Michael Nebeský, Petr Tomek, Králové roku. Jak vám to zní?

Petr Tomek: Zní to krásně, jsem z toho překvapený. Hlavně letošní konkurence byla opravdu zajímavá. **Michael Nebeský:** Je to tak, můžu jen potvrdit. Velmi si toho vážíme a děkujeme.

Jak se vám líbí trofej?

PT: Je krásná. A těžká.

MN: Líbí se mi, že vyzdvihuje Salonky. Ta kombinace nás a vás je skvělá, jsme za to velmi rádi.

Není to první cena, již jste za Sport Hradec Cup získali. Která ocenění už máte a jak vysoko řadíte toto?

MN: Asi před deseti lety jsme dostali ocenění od okresního fotbalového svazu za Projekt roku, v roce 2022 dvě ocenění od města Hradec Králové a loni jsme se umístili na třetím místě v celorepublikovém ocenění Český Goodwill 2024. Cenu Salonek rozhodně řadíme velmi vysoko. Zejména

proto, že jde o první ročník a symbolicky se pojí s osmistým výročí Hradce Králové.

Jak vlastně projekt Sport Hradec Cup vznikl?

MN: Celý projekt vznikl kvůli tragické události – úmrtí naší kamarádky na rakovinu. Když zjistila, že jí nezbyvá mnoho času, podepsala revers a odjela cestovat. Bohužel zemřela v Peru. Místo klasického pohřbu byla trýzna v Městské hudební síni, kde vznikla myšlenka setkání přátel. Byli jsme všichni sportovci, chtěli jsme si zahrát fotbal, vybrat peníze a připít na její památku. Tenkrát jsme mezi sebou vybrali devět tisíc pro oddělení hematologie, kam docházela. Byli jsme z té částky nadšení a vznikla tak krásná tradice.

Za šestnáct let Sport Hradec Cupu se podařilo na handicapovaně děti vybrat přes dvanáct milionů korun. Čekali jste na začátku takový úspěch?

PT: Vůbec ne. Prakticky každý další ročník se ale podaří vybrat víc než rok předtím. A nás to každý rok mile překvapí. Je vidět, že to baví nejen nás, ale i ostatní – hráče, dárcy dresů nebo dražitel. Klíčové pro úspěch Sport Hradec Cupu je to, že peníze předáváme bez nějakých prostředníků přímo postiženým dětem. Každý tak může přímo na našem turnaji vidět výsledek našeho snažení a mluvit s obdarovanými rodinami.

Kolika dětem jste už od roku 2009 pomohli?

MN: Zatím je to asi sto třicet dětí. Určitě ale letos ještě budeme nějaké děti do června přidávat, takže by to letos mohlo být sto třicet pět až sto čtyřicet dětí. Ale důležitý je ještě jeden faktor – počet lidí, kteří se k nám v rámci Sport Hradec Cup přidali. Dnes už jsou stovky lidí, kteří jsou ochotní a schopní nám pomoci. Jen díky nim můžeme dosahovat takových čísel. Všechna ocenění, která dostáváme, jsou naše společné dílo. Není to jen o mně a Petrovi, ale o všech, kteří jsou v tom s námi.

Předpokládám, že není vůbec jednoduché vybrat děti, kterým pomůžete. Jak to děláte?

PT: Děláme to na základě přihlášek. Rodiny těch postižených dětí nám pošlou příběh, fotografie a další informace. Často dostávají doporučení od rodin, kterým jsme už pomohli. Vlastní výběr probíhá tak, že si v pěti lidech přečteme ty příběhy, každý navrhuje tři děti a pak se domlouváme. Je nás víc proto, aby to nebylo jen na dvou lidech. Za mě je to totiž z celého turnaje to úpl-

ně nejtěžší. Máme už za ty roky stanovená nějaká vnitřní kritéria. Základ je, že musí jít o dítě a musí jít o konkrétní pomoc. Nikdo z nás ale není doktor nebo fyzioterapeut, nemůžeme a nedokážeme objektivně porovnávat diagnózy těch dětí.

MN: Rozhodně můžu potvrdit, že je to nejtěžší část celého našeho snažení. Sám mám tři děti a s každým příběhem si uvědomuji, jak jsem vděčný, že jsou zdravé, i když občas zlobí.

Na co rodiny nejčastěji využívají vybrané peníze?

PT: Hlavně na protetické pomůcky a rehabilitační pobyty. Za čtrnáct dní ve specializovaném ústavu dokáží děti udělat pokrok jako za dva roky běžného života. Vidíme, že peníze mají skutečný smysl.

MN: Od dvanáctého ročníku garantujeme každé rodině sto tisíc korun. Z rozhovorů víme, že to už je částka, která těm dětem pomůže. Většinou to vychází na sto třicet až sto padesát tisíc pro jednu rodinu.

Příběhů, které jste s těmi rodinami prožili, musí být už mnoho. Dokážete každý z vás vybrat jeden konkrétní, který vás zaujal nebo zasáhl nějak speciálně?

INZERCE

ROZVOZ ZDRAVÝCH SPECIALIT

Vaříme zdravá jídla z čerstvých a kvalitních surovin, která vám zdarma rozvezeme.

Obědy / Polévky / Dezerty / Celodenní menu

www.rozvozsPECIALIT.cz

20.–21. 6.
Hradec Králové
Jiráskovy sady

**LACO DÉCZI
& Celula New York**

**Královéhradecká
filharmonie**

**Divadelní představení
AUDIENCE**

HISTORICKÁ VOZIDLA & SUPERSPORTY
RALLY | EXHIBICE | HUDEBNÍ VYSTOUPENÍ

Program pro celou rodinu | Vstup zdarma

vikendelegance.cz

MN: Z každého ročníku mám nějakého favorita. Když mám ale vybrat jednoho, vzpomenu si na video, které jsme dostali na Vánoce od jedné z obdarovaných rodin. Byl na něm klučina stojící u vánočního stromčeka. Ve zprávě bylo napsané, že je to vůbec poprvé v životě, kdy se dokázal postavit na nohy, a pomohla mu k tomu právě dlouhodobá rehabilitace, kterou jsme financovali.

PT: Velmi silné bývají příběhy, kdy děti začnou chodit nebo se samostatně hýbat. Osobně mě ale úplně nejvíc zasáhl příběh, který se do našeho projektu ani nedostal. Maminka krátce před turnajem odmítla naši pomoc s tím, že pro jejího chlapce už je bohužel situace bezvýchodná. Poprosila nás, abychom peníze dali někomu jinému, kdo díky nim bude moct udělat nějaké pokroky. To mě tenkrát opravdu hodně zasáhlo.

MN: Pomoc handicapovaným bohužel někdy přinese i smutné příběhy. Víme o dvou dětech, které jsme v rámci Sport Hradec Cupu finančně podpořili a dnes už nejsou mezi námi.

Od začátku také spolupracujete s mnoha slavnými sportovci. Jak složité je přesvědčit je k zapojení do charity?

PT: Vlastně s tím není vůbec žádný problém. Řekl bych, že to všichni chápou a rádi nám pomáhají. My jsme s Michaelem oba ze sportovního prostředí a máme hodně kamarádů, kteří dělají vrcholový sport. Ti mají zase další kamarády. Díky tomu se vytvořila taková „chobotnice“ lidí, kteří nám pomáhají shánět dresy. Ve sportovním světě jsme už dnes poměrně známí, sportovci už vědí, jaký je smysl našeho turnaje, a dresy se nám tak daří shánět poměrně dobře.

MN: Spolupráce s naprostou většinou sportovců je skvělá. Máme tady ale v Čechách i jednoho fotbalistu, který si za dres pro náš charitativní turnaj řekl o deset tisíc korun.

Za jakou nejvyšší částku jste vydražili nějaký dres?

MN: Byl to dres Lionela Messiho za osmdesát dva tisíc.

Nezaměřujete se pouze na dresy, co zajímavého se vám ještě podařilo vydražit?

MN: Nezaměřujeme se pouze na sport, máme často i věci spojené s kulturou. Spoustu věcí jsme měli třeba od kapely Kabát, Ewy Farné, Michala Pavlíčka nebo Vypsané fixy.

PT: Z toho sportu je nejčastější hokej a fotbal. Hodně věcí míváme například z NHL, což je zásluha

zejména Filipa Hronka a Petera Frühaufa. Měli jsme ale skvělé věci i od těch největších světových hvězd z menších sportů. Dražili jsme třeba treturu Usaina Bolta, rukavice Oleksandra Usyka nebo věci od Lukáše Krpálka.

Sport Hradec Cup už dávno není jen červnový fotbalový turnaj. Jaké další akce se s projektem pojí?

MN: Těch akcí už je tolik, že bych je teď všechny ani nedokázal vyjmenovat. Přidalo se k nám totiž spousta lidí, kteří dělají své akce ve prospěch Sport Hradec Cupu. Určitě můžeme zmínit nedávno skončený Retro Hockey Cup, který přinesl sedm set tisíc korun. Díky tomu můžeme podpořit sedm dalších dětí. Dál bych zmínil například Pivní rozjímání, Josefovský karban, různé halové fotbalové turnaje. Některé akce děláme i sami. Nedávno jsme měli ples, pořádali jsme i olympiády v deskových hrách. Opravdu hodně akcí ale vzniká díky nápádem našich přátel.

Co chystáte na letošní sedmnáctý ročník hlavního turnaje?

MN: Já tam bohužel poprvé za sedmnáct let nebudu. Kvůli fotbalovým soutěžím jsme museli posunout termín na 28. června, a to už budu s dětmi na dovolené. Péťa tam ale určitě něco předvede. (smích)

PT: Doufám, že si s kamarády užijeme příjemné sportovní odpoledne. Hlavní je ale předání peněz těm rodinám, které to opravdu potřebují.

Každým dalším ročníkem překonáváte ten předchozí. Vybírá se více peněz, a díky tomu pomáháte i více dětem. Nabízí se tedy otázka na závěr: Kam ještě byste chtěli Sport Hradec Cup v budoucnu posunout?

MN: To je dobrá otázka, ale my to sami úplně nevíme. Pro nás je každý rok překvapení, kolik lidí se sejde a kolik peněz se vybere. My jsme opravdu nikdy nečekali, že se Sport Hradec Cup tak moc rozroste. Jsme za to vděční a poděkování patří všem, kdo se na úspěchu Sport Hradec Cupu podílí.

PT: Žádné limity si nedáváme. Rok od roku je to větší a pro nás i náročnější na organizaci. Naštěstí na to nejsme sami a děkujeme všem, kteří nám s tím pomáhají. Ať již je to Honza Bernard, který s námi Sport Hradec Cup zakládal, Adam Chromek, Ondřej Kozlovský a Aneta Mrkvičková, kteří se přidali před několika lety, nebo spousta dalších kamarádů, kteří pomáhají se vším, co je potřeba. Jsme ale moc rádi, že ta křivka stále stoupá. ■

Střezina je velká rodina, která vás vždy podrží

Z muzikanta hradecké Lokálky se stal ředitelem největší základní umělecké školy v republice. Za třicet čtyři let jeho vedení se ZUŠ Střezina proměnila v instituci s více než dvěma tisíci žáky a desítkami úspěšných souborů. V obsáhlém rozhovoru vzpomíná Karel Šust na své začátky i současnou proměnu školy. „Měl jsem vizi, že to bude velká škola, která bude produkovat umění ve všech čtyřech oborech. Byly to sny, které se zdály mnoha lidem nesmyslné, ale nakonec se splnily,“ říká bývalý ředitel Střeziny oceněný Salonkami za celoživotní přínos v oblasti kultury a školství.

☛ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Salonky vás ocenily cenou za celoživotní přínos v oblasti kultury a školství. Jaká byla vaše první reakce?

Byl jsem překvapený. Salonky samozřejmě znám a fandím jim, je to pěkný časopis. Překvapilo mě hlavně to, že si někdo ještě vzpomněl na důchodce.

Co pro vás takové ocenění znamená?

Každé ocenění je samozřejmě dobré. Během aktivní práce na ocenění není moc čas, většinou se hledají na všem chyby a zapomíná se na celkový pohled. Člověk je pod tlakem aktuálních událostí – něco

se staví, chybí peníze, věci se musí posouvat. Teď v důchodu mám konečně čas se podívat zpátky a žasnu nad tím, jak se to všechno dalo stíhat.

Už jste někdy podobné ocenění dostal?

Ano, hlavně s koncem kariéry. Podobné překvapení jsem zažil, když jsem dostal medaili v Hradci za dlouholetou činnost.

Jak se vám líbí naše cena?

Cena je skvělá. To „S“ je zajímavé, protože právě pracujeme na Střezině na novém logu. Souvisí to s mým odchodem i s celkovým vývojem vnímání

grafiky. Nový vizuál Střeziny spolu s novým vchodem bude propojený. Střezina se stane součástí loga a to slovo bude provázet v takové vlajčící podobě všechny obory.

Vaše působení ve funkci skončilo teď v létě. Jak na něj s odstupem vzpomínáte?

Skončilo v létě s přesahem do prosince. Měl jsem ještě dohodu s magistrátem o mentorské činnosti pro nového ředitele, což bylo velmi moudré rozhodnutí. Během těch čtyř měsíců jsme si uvědomili, co všechno se na nového ředitele v jednom dni naválí. Pro mě byl ten přechod mírnější – jak on nasával, tak já jsem dozníval. Vlastně se nedá přesně říct, kdy jsem skončil. Pořád mám malou dohodu jako stavební koordinátor. Sleduji projekt, kterému jsem věnoval minimálně dvacet let praktického života, a těch deset let předtím ještě plánování. Doufám, že to dosleduji až do konce.

Co obnáší vaše současná role koordinátora stavby?

Projekt vznikl podle mé vize a prošel několika změnami, které reagovaly na vývoj školy. Teď

v průběhu stavby řešíme aktuální věci – někde se změnil účel místnosti, něco potřebujeme přidat nebo ubrat. Zastupuji školu z pohledu uživatele a dohlížím na to, aby to pro školu bylo přijatelné. Ten projekt znám do poslední čárky. Nový ředitel se perfektně zapojuje, ale nemá ty roky zkušeností s vývojem projektu.

V jaké fázi je teď stavba?

Začátkem března otevíráme nový ekonomický pavilon. O jarních prázdninách se škola stěhuje a od března budou žáci chodit novým hlavním vchodem s recepcí. Teď dolaďujeme poslední věci s projektantem.

Které vzpomínky na těch třicet čtyři let ve škole jsou pro vás nejvýraznější?

To je na knihu. Jsou vzpomínky na události související s budováním a vzpomínky na lidi, což je velká kapitola. Lidé, kteří prošli mým kruhem – někdo pobyl déle, někdo kratší dobu, ale byly to výrazné osobnosti. Jak stárnu, vzpomínám na všechny – od důchodců, kteří mě provázeli v prvních letech, až

INZERCE

Špinarka

8. 4. 2025 | 19:00

Filharmonie
Hradec Králové

Autor, režie **TOMÁŠ DIANIŠKA**
V titulní roli **MARKÉTA MATULOVÁ**

www.butterfly-agency.cz | AgenturaButterfly | agenturabutterfly

Předprodej vstupenek: www.hkpoint.cz

Pořadatel:

 Butterfly

Partner:

VAK
HRADEC KRÁLOVÉ, a.s.

Kreativní partner:

 MAXX

Mediální partneri:

 Salonky

 Futurum
nakupni fantazie

po lidi z posledních let. Jsou i úsměvné věci. Třeba když jsme v devadesátých letech budovali sál na půdě staré Střeziny. Nebyly tam ani schody. V nadšení jsem sehnal firmu, bez plánů, bez projektů. O prázdninách jsme udělali díru do stropu a lezli jsme tam po žebříku. Na místě se teprve zjišťovalo, co jde a nejde. Pořád jsem si myslel, že to stihneme do září. Pak přišel konec srpna, díra ve stropě zela prázdnotou, schody nebyly. Šel jsem na město a oznámil: Máme díru ve střeše, nemáme kde učit a nemáme peníze na opravu.

Když jste nastupoval do funkce, bylo vám třicet let. Jak jste byl připravený?

Vůbec. Byl jsem naprosto naivní trouba. Do té doby jsem hrál v kapele Lokálka a předtím v jiných kapelách. Můj ideál byl žít jako umělec na volné noze. Pak přišla revoluce a všechno změnila. Najednou nebyl čas na legraci. Lokálka byla založená na parodiích té doby a najednou nebylo co parodovat. Během revoluce jsem poprvé zažil situaci, která mě pohltila. Do té doby šla politika kolem mě, chtěl jsem si dělat muziku. Díky kapele jsem se dostal k demonstracím na Velkém náměstí - náš zvukař tam měl aparát. Dodnes si pamatuju, jak jsem tam v zimní bundě přešlapoval pod pódiem. To mě tak vzalo, že když jsem pak přišel do školy a viděl, jak si tam všichni dělají svou muziku a nikdo se o nic nezajímá, začal jsem je pobízet k aktivitě. Najednou jsem tu školu nějakým způsobem strhnul. Ani jsem nechtěl být vedoucí, ale nějak mě to pohltilo.

Jak jste se stal ředitelem?

Přišly za mnou tři kolegyně v důchodovém věku, včetně paní Vedlichové, klavíristky, a říkaly: Karle, ty bys tam měl jít. Odpověděl jsem, že se zbláznily. Nakonec mě přesvědčily, ale řekl jsem, že do toho půjdu, jen když půjde i jedna zkušaná kolegyně. Udělaly se volby a já jsem sám volil tu kolegyni, dokonce jsem za ni i loboval. Nakonec jsem to hloupě vyhrál. Vůbec jsem si neuměl představit, co bude. Nic tehdy nebylo - nebyla právní subjektivita, nebyly školské úřady, s každou složenkou za školné jsme běhali na město. Záhy mi došlo, že to nepůjde dohromady s muzikou. Mezitím se kapela začala rozjíždět, ale já jsem zjistil, že kvůli mně musí odmítat koncerty. Když jsem si musel vybrat, vybral jsem si školu. Cítil jsem za ni odpovědnost.

Jak vznikla současná kapacita školy?

Kapacita školy je pro mě takové zaklínadlo. Na školském úřadu jsme měli schůzi ředitelů a tam

nám řekli: Ředitelé, řekněte, jakou chcete mít kapacitu škol. Nikdo nevěděl, co to znamená a jaké to bude mít důsledky. Každý počítal podle aktuálního stavu - někdo měl čtyři sta padesát žáků, tak řekl čtyři sta padesát. My jsme měli asi třináct set žáků, tak jsem řekl dva tisíce deset. Takhle vznikla kapacita Střeziny. Není to vypočítané číslo, je to číslo, které mě napadlo. Měl jsem vizi, že to bude velká škola, bombastický podnik, agentura, která bude mít spoustu souborů ve všech oborech. A ono se to vlastně splnilo. Máme spoustu samostatných souborů, orchestry, které už mají svoje spolky, divadelní soubory, tanečníky, výtvarníci mají galerii. K tomu jsme směřovali třicet let.

Jak byste popsal specifické klima Střeziny?

Jeden bývalý kolega napsal, že Střezina je taková velká rodina. A měl pravdu. V rodině se také všichni pořad neobjímají, ale víte, že když něco potřebujete, podrží vás. Já jsem si se všemi tykal okamžitě. Nevěděl jsem, s kým si tykám a s kým si vlastně vykám, tak jsem se rozhodl, že všem budu tykat. Nepotřeboval jsem, aby mi říkali pane řediteli a klaněli se přede dveřmi. Dveře byly pořád dokořán, v tom si myslím, že to nový ředitel převzal a jsem za to rád. Když měl někdo jednání, moje práce počkala. Za to jsem očekával od učitelů určitou otevřenost a to, že pro Střezinu budou dělat na prvním místě, tak jak jsem to musel udělat já.

Byla na Střezině tato atmosféra už v té době, kdy jste sem přišel?

Vytvářela se celých třicet let. V devadesátých letech to bylo intenzivnější, dělali jsme celovečerní pořady z učitelských show. Bylo to výborné, propojené. Dnes je to víc separované dle budov a ti lidé se navzájem ani tolik neznají. Není tolik času na společné akce. Doufám, že se to změní, až se za dva roky dostaví a budou všichni tady na Jihu. Moje vize jde ještě dál - na nové Jesličky v areálu. Pokud se to podaří, bude prostor k tomu, aby nový ředitel školu sjednotil a stavěl na velkém kolektivu. Aby si jedni všímali toho, co dělají druzí, a vzájemně si fandili.

Jsou letos nějaké kulturní akce, na které se těšíte?

Určitě navštívím Národní soutěž v komorní hře na kytaru Hradecké Guitarreando, kterou jsem před čtvrtstoletím založil. Jsem rád, že pokračuje. Újalo se toho kytarové oddělení, je to skvělá věc. Letos tam bude v porotě Pražské kytarové kvarteto. Je to taková profesní záležitost, půjdu se podívat, jak se daří mému už dospělému dítěti. ■

Houslařský rod Pilařů a Hradec Králové patří sto let k sobě

Poprvé za dobu své více než pětileté existence se královéhradecké Salonky letos rozhodly udělit své ceny ve tvaru písmene S těm, kteří jsou spjati s městem a něčeho mimořádného dosáhli. Jedním z velkých favoritů byl houslařský rod Pilařů, který loni oslavil sté výročí svého vzniku a zanechal ve městě hlubokou stopu.

📷 HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

Porota, jež v redakci Salonek o ocenění rozhodovala, tomuto rodu udělila Zvláštní cenu za mimořádnou reprezentaci Hradce Králové ve světě. V této souvislosti vznikl také rozhovor, kterého se zúčastnili následovníci této výjimečné dynastie, houslaři Tomáš Pilař, jeho dcera Šárka Hušková Pilařová a její manžel Pavel Hušek. Mezi následovníky rovněž patří Jan Pilař.

Královéhradecké Salonky letos poprvé udělovaly ceny osobnostem spojeným s Hradcem Králové. Co vám šlo hlavou, když jste se dozvěděli, že cenu obdrží houslařský rod Pilařů?

Tomáš Pilař: Samozřejmě to ve mně vzbudilo radost a je to zároveň velká pocta. Myslím si, že je to uznání především našim předkům, zakladateli houslařského rodu Karlu Pilařovi a mému tatínkovi Vla-

dimíru Pilařovi, kteří pro Hradec Králové udělali opravdu hodně, a domnívám se, že si to město po celou dobu uvědomovalo. O tom svědčí i udělení Čestného občanství města Hradec Králové a Ceny Dr. Františka Ulricha mému otci.

Šárka Hušková Pilařová: Je to moc krásné a cena Salonků mě velice potěšila.

Pavel Hušek: Pro mě i další pokračovatele této dlouhé cesty je to především závazek, abychom svou práci dělali stále na vysoké úrovni a kvalitně, aby naše služba hudebně vzdělanému obyvatelstvu byla pořád k dispozici.

Pokud vím, nebylo to v historii rodu jediné ocenění.

TP: Kromě už zmíněných cen pro našeho tatínka, které považuji za nejvýznamnější, jsme za naši práci v oboru získali mnoho dalších ocenění. Od města jsem například dostal medaili, které si moc vážím. Úspěchy a zásluhy našich předků byly zřejmé

a nepopíratelné, takže ceny samozřejmě přicházely. My chceme dál v jejich práci pokračovat, to je pro nás podstatné.

Váš houslařský ateliér loni oslavil sto let. Mohli byste jako pokračovatelé této dlouholeté rodové tradice prozradit, jaké jste z tohoto milníku měli pocity?

TP: Když jsem se nad tím zamýšlel, děsil mě fakt, že já jsem začínal, když našemu houslařskému rodu bylo padesát let, takže jsem aktivně prožil celou druhou polovinu rodové tradice. Jsem ale šťastný, že jsem se svým dědečkem mohl ještě spoustu let pracovat, poznal jsem ho jako nesmírně poctivého, trpělivého řemeslníka a umělce. Učil jsem se sice od svého tatínka, ale dědeček často chodil kolem a vždycky mi nenápadně udělil nějakou radu.

ŠHP: Předkové nám tady zanechali obrovský kus práce. Pro nás to znamená navázat na ně a držet tu laťku, kterou oni nastavili hodně vysoko. Pradědečka jsem zažila jako velmi malá holčička a znám ho jen z vyprávění. Fascinující je pro mě v tom, že setkání s ním muselo být úžasné. Dokladem toho jsou dopisy, které jsou součástí knihy 100 let ateli-

éru Pilař v Hradci Králové. Právě díky četbě těchto dopisů jsem se mohla podívat do minulosti. Teď už musíme doufat, že ta cesta bude pokračovat.

PH: Když žijete v takovém prostředí, přijde vám sto let úplně normální doba, protože nemáte ten správný odstup. Výročí mi ale připomínají lidi zvenku, kteří se nad tou dlouhou dobou pozastavují. Když se nad tím zamyslím, je pravda, že se za sto let udála spousta věcí a situací. Proto je ta stovka úžasná a mám před ní obrovskou pokoru a respekt. Když bude rodová houslařská tradice pokračovat dalších sto let, bude to skvělé.

Kromě toho, že v prostorách Filharmonie Hradec Králové byla k jubileu instalována výstava dobových i současných fotografií, konal se tam také koncert, který byl vrcholem celých oslav.

TP: Ano. A právě na ten koncert jsem pyšný v tom smyslu, že přirozenou součástí naší práce jsou hudební nástroje a kdo je vyrábí, musí na ně umět i hrát. Muzikantská tradice provází náš rod od samotného počátku. Už dědečkův tatínek byl výborný muzikant-klarinetista, dědeček hrál v sokolské

INZERCE

Objevte nový Tayron

Právě teď na našem showroomu

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ modelu Tayron: 0,4–7,0 l/100 km, 17,1–18,1 kWh/100 km, 9–170 g/km. Vyobrazený vůz nemusí odpovídat cenové nabídce a může obsahovat prvky příplatkové výbavy. Více na volkswagen.cz

Autorizovaný prodejce Volkswagen

OLFIN Car s.r.o.

Na Rybárně 1670, 500 02 Hradec Králové

tel.: 495 000 555, e-mail: prodej.hk@olfincar.cz, www.olfincar.cz

filharmonii na violoncello a tatínek na flétnu. Měl jsem velkou radost, že při jubilejním koncertě ve filharmonii se mohli hudebně prezentovat moje dcery i vnuci. Hudební tradici máme prostě v sobě. **ŠHP:** Pro mě byl vrcholem oslav také koncert, na němž se nejvíce organizačně podílela Eva Veselá, autorka publikace 100 let ateliéru Pilař v Hradci Králové, za což jí moc děkuji, protože to bylo hodně náročné. Myšlenka, že bychom si při výročí mohli zahrát, vznikla už mnohem dříve. Vždycky jsem si moc přála zahrát si Bachův koncert pro dvoje housle d moll. Protože moje sestra hraje velmi dobře na housle, vymyslela jsem, že bychom to mohli spolu nacvičit. S blížícím se koncertem stoupala nervozita. Oslovily jsme housliřku Julii Svěcenou, která nám slíbila, že podrží první housle, a my se sestrou si mezi sebou podělíme druhé housle. S psychologickou podporou Julie nervozita opadla a nakonec vše dobře dopadlo. Pro mě byl koncert poctou mým předkům. Když skončil, měla jsem radost, že zpětná vazba byla obrovská a příjemná. Kamarádi muzikanti mi psali, že koncert pro ně byl emoční událostí a tu stovku prožili s námi.

Součástí významného výročí bylo vydání zmíněné publikace 100 let ateliéru Pilař v Hradci Králové. Co je z vašeho pohledu v knize to podstatné?

TP: Pro mě bylo podstatné, že jsem zdědil plný kufr korespondence dědečka s babičkou z doby dědečkova tak zvaného vandrování, kdy se vyučil, pak byl tovaryšem a ta léta prožíval u svých mistrů. Teprve potom mohl složit mistrovské zkoušky a založit si vlastní firmu. To trvalo čtyři roky a celou tu dobu byl v kontaktu s babičkou a psali si dopisy. Korespondence je to krásná, má určitý náboj, je plná dobových reálií, psaná nádhernou češtinou a vyplňuje asi třetinu knihy. Zbývající část zachycuje sto let historie rodu se spoustou krásných fotografií. Musím poděkovat paní Veselé, která zpra-

cování knihy věnovala mnoho let. Protože jsme přátelé, byla to pro ni srdeční záležitost.

ŠHP: Z knihy mě asi nejvíce zasáhla neskonalá láska pradědečka a prababičky, která se vyvinula z přátelství do něčeho neuvěřitelného. Když pradědeček zemřel, prababička mu ještě napsala dva dopisy, kde smutnila nad tím, že zůstala sama bez něj.

Výstava fotografií byla z filharmonie přemístěna do galerie Dokola, která je součástí Studijní a vědecké knihovny. Proč?

TP: Je to proto, že tam je výstava mnohem přístupnější a lze tam přijít prakticky kdykoli. Ve filharmonii se na fotografie může podívat jen ten, kdo tam přijde na koncert. Výstava v knihovně potrvá do konce března. Kromě toho se tam ve čtvrtek 13. března ve 14 hodin uskuteční interaktivní přednáška doplněná promítáním dokumentu o ateliéru Pilař, kdy by měli být návštěvníci vtaženi do děje a mohou se ptát na všechno, co je bude zajímat.

PH: Diskuse je určitě důležitá. My se ve své práci snažíme dostat mezi lidi a našim zájmem je, aby zejména studenti i pedagogové o našem řemesle věděli co nejvíce. Přínos našeho konání pro společnost je i v edukaci. Proto také vyjíždíme a naši snahou je houslařské řemeslo představovat co nejvíce.

Když se řekne houslařský rod Pilařů a Hradec Králové, jak byste charakterizovali toto propojení?

TP: Houslařský rod Pilařů a Hradec Králové sto let patří k sobě. Dědečkův rod je původem ze Staré Paky a on šel do Hradce cileně na základě nabídky, kdy se na dnešní Dukelské třídě uvolnil prostor, kde si zřídil vlastní dílnu. Zcela přirozeně se tedy pro mě Hradec stal mým městem, kterému jsem dodnes věrný a nikdy mě nenapadlo z něj odejít.

Jak bude pokračovat vaše rodová tradice? Co máte v plánu při vstupu do další stovky?

ŠHP: Oslavu další stovky už s manželem nezažijeme, ale jediné, co nám zbývá, je doufat, že bude po nás někdo další, kdo bude v tradici pokračovat. Máme dvě děti, starší syn se vydal jiným směrem, u mladšího syna vidíme určitý potenciál. Snažíme se mu ukazovat to, co je na té práci hezké a přínosné. Musíme doufat, že motivace bude dostatečná na to, aby si tuto profesi zvolil pro svůj život.

TP: Dědeček ještě zažil mé první úspěchy a určitě z toho měl velkou radost. Také bych byl rád, kdybych na sklonku své kariéry zažil něco podobného i já a byl svědkem úspěchů svých následovníků. ■

PETROF
gallery

HRADEC KRÁLOVÉ

ŠTEFAN
MARGITA
TOUR OD KLASIKY K FOLKLORU

14. 3. 2025 19:00

smsticket

Iris Moris violoncello
Kateřina Štruncová housle
Dalibor Štrunc cimbál
Karel Vrtiška klavír

INZERCE

Jeden svět Mezinárodní filmový festival o lidských právech 2025

25—28/3
Bio Central
Hradec Králové

Když se řemeslo spojí s uměním

✎ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: ARCHIV AZ-KOVO

Ke kovovýrobě se dostal díky studiu vodotopenářství, ale vadilo mu, že jeho svařečské umění končí zalité v betonu. „Chtěl jsem, aby můj výrobek byl k vidění“, říká Jiří Mach, zakladatel firmy AZ-KOVO, který společně se svou dcerou Kristýnou vytvořil ceny pro ocenění osobnosti magazínu Salonky. Během pouhých tří dnů dokázali přeměnit surový kov v elegantní umělecké dílo. Zatímco dcera Kristýna, studentka designu, navrhla podobu cen v grafickém programu, Jiří Mach přetvořil její vizi ve skutečnost. Vzniklo tak jedinečné propojení moderního designu s precizním řemeslným zpracováním, které symbolizuje mezigenerační spolupráci i spojení tradice s inovací.

Když jsme v redakci Salonek hledali někoho, kdo by vytvořil ceny pro ocenění osobnosti, netušili jsme, že najdeme příběh, kde se snoubí rodinná spolupráce s řemeslnou tradicí. „Byly to moje první trofeje“, přiznává Jiří Mach s úsměvem. „Na to, že jsem je dělal poprvé, myslím, že je výsledek opravdu slušný“, dodává.

Celý proces začal v rukách jeho dcery Kristýny Machové, která studuje grafický design. V programu Adobe Illustrator zpracovávala podklady pro vyřezání tvaru trofeje - charakteristického „S“ a podkladu. „Bylo to pro mě neobvyklé zadání, protože jsem trofeje dělal poprvé“, vysvětluje Mach. „Ale právě ta atypičnost mě na tom bavila.“

Proces výroby vyžadoval preciznost a rychlost zároveň. Z plechu o tloušťce tři milimetry vznikl podstavec, zatímco samotné „S“ bylo vyřezáno ze čtyřmilimetrového materiálu. „Nejnáročnější bylo zhotovit výrobek v časovém presu, konkrétně za tři dny“, vzpomíná Mach. Po vyřezání tvarů na laseru následovalo pečlivé skládání pomocí magnetu a svařování. „Všechny vnější viditelné sváry na hranách se musely důkladně obrousit“, popisuje detailně proces výroby.

Posledním krokem bylo předání trofejí do rukou specializované firmy, která je nastříkala stříbrným komaxitem. Po zaschnutí už zbývalo jen nalepit vygravírované destičky se jmény vítězů. „Z finál-

ního výsledku mám velkou radost“, říká Jiří Mach. A není divu - ceny v sobě spojují eleganci s řemeslnou precizností a staly se důstojným symbolem ocenění pro významné osobnosti.

I když byly trofeje pro Salonky první svého druhu v portfoliu AZ-KOVO, rozhodně nejsou jediným důkazem řemeslného umění této firmy. „Dělal jsem spoustu věcí, ale trofeje byly nejtýpější“, vysvětluje Mach. Jeho cesta ke kovovýrobě přitom nebyla přímočará. Vystudoval vodotopenářství a několik let se mu věnoval, ale touha vidět výsledky své práce ho vedla jiným směrem. „Vadilo mi, že svařené trubky prostě zabetonovali. Jelikož mě svařování bavilo, chtěl jsem, aby můj výrobek byl k vidění.“

Úspěch s výrobou cen pro Salonky je pro Jiřího Macha dalším krokem na cestě k většímu cíli. „Do budoucna bych chtěl vybudovat vlastní větší provozovnu“, prozrazuje. Je vidět, že spojení řemeslné tradice s moderním designem, které se projevilo při výrobě cen, může být cestou i pro další projekty.

Ceny pro Salonky tak nejsou jen krásným uměleckým dílem - jsou důkazem, že když se spojí precizní řemeslná práce s moderním designem a rodinnou spoluprací, vznikne něco výjimečného. ■

INZERCE

Orlice park

Dr.Max+
Lékárna

SPORTISIMO

pepco®

ASAT
SVĚT HODINEK

orion
tvůrce vaší domácnosti

ROSSMANN

SIRIUS+
...Inovace pro Vaše životní podmínky

Optika
Doubrava

GECCO
TABÁK • TISK

KYĚTINOVÝ
KOUTEK

///ACTION

Break fast Cafe

orlicepark.cz | Orliceparkshopping | Orlicepark

❤️ 869 💬 32 📌 25

salonky

#STORIESKTEREZIJU

❤️ 4 231 💬 219 📌 126

salonky

Salonky uvádějí soutěž

HRADEC KRÁLOVÉ

STORIES, KTERÉ ŽIJU

Úkolem soutěžících bude zpracování příběhu, kresby, videa nebo fotoseriálu, který bude vyjadřovat to, co pro ně znamená město, ve kterém žijí, co na něm mají nejraději a jaký je jejich osobní pohled na život ve městě.

PRAVIDLA SOUTĚŽE

- Do soutěže se mohou zapojit jednotliví žáci 1. a 2. stupně základních škol a studenti středních škol v Hradci Králové.

SOUTĚŽNÍ KATEGORIE

- **Příběhy, psané texty nebo básně** na téma „Stories, které žiju“.
- **Video**, která zachycují život ve městě, jeho atmosféru, místa, momenty nebo příběhy, které studenti chtějí sdílet.
- **Kresba a fotografické seriály**, které dokumentují každodenní život ve městě z pohledu mladé generace.

PRAVIDLA PRO PŘÍSPĚVKY

- Všechny příspěvky by měly být originální a měly by odrážet autentický pohled studentů na své město.
- Délka příběhů a textů by neměla překročit 1000 slov, videa by měla být v rozmezí 3–5 minut a fotoseriály by měly obsahovat 5–10 fotografií.
- Příspěvky by měly být vhodné pro všechny věkové skupiny a respektovat etické normy.

HODNOCENÍ A KRITÉRIA

- Hodnocení bude prováděno odbornou porotou složenou z představitelů města, zástupců partnerů soutěže, místních umělců a redakce Salonků.
- Kritéria hodnocení zahrnují kreativitu, originalitu, vazbu na téma a kvalitu prezentace.

VÝHRY A OCENĚNÍ

- Nejlepší práce v každé kategorii budou oceněny a prezentovány na slavnostním vyhlášení vítězů.
- Výherci dostanou herní konzole PlayStation 5.
- Výherci budou vyfoceni na červnovou titulní stranu Salonků. Soutěž se stane hlavním tématem tohoto vydání.

TERMÍNY

- Termín pro **odevzdání příspěvků** bude do **30. 4. 2025** a vyhlášení vítězů proběhne v průběhu května 2025.

Ukaž svůj talent a vyhraž PS5!

První ročník jsme vyhodnotili úspěšně, tak proč nepokračovat dál? Vy všichni školou povinni v Hradci Králové, zbystřete svou pozornost! Salonky startují pokračování zdařilého a inspirativního projektu, který mladým tvůrcům dává příležitost realizovat své představy a zapojit se do soutěže o skvělé ceny. Je tady soutěž Hradec Králové: Stories, které žiju! Letos přinášíme několik novinek. Hlavní cena pro vítěze – jedna z nejžádanějších herních konzolí PlayStation 5 – ale zůstává stejná!

📷 TOMÁŠ KULHÁNEK, FOTO: ONDŘEJ LITTERA

„Zajímá nás, jak na naše město pohlíží nejmladší generace, a hledáme ty, kteří se nestydí o svůj pohled podělit. Právě žáci a studenti jsou budoucností nás všech,“ nechal se slyšet vydavatel magazínu Salonky Miloslav Bartoň.

Od prvňáků až po maturanty

Asi největší změnou oproti loňsku je, že do druhého ročníku soutěže se mohou zapojit všichni hradečtí žáci základních škol a studenti středních škol. Nově tak dostávají příležitost i žáci prvního stupně. „Chtěli jsme dát šanci i těm nejmladším, protože právě v tomto věku je představitost nejživější a děti často přicházejí s nečekanými nápady,“ vysvětlil záměr redakce Miloslav Bartoň. Podle něj je navíc skvělé podpořit jejich první kroky v sebevyjádření a ukázat jim, že i jejich příběhy mají hodnotu.

Do projektu se mohou školáci zapojit hned několika způsoby a jejich kreativnímu přístupu nechceme klást žádné meze. Jako výstupy jsme pro druhý ročník zvolili psanou formu příběhů, texty nebo básně na téma „Hradec Králové: Stories, které žiju“. Dále mohou tvořit videa zachycující život ve městě a jeho atmosféru. A třetí kategorii jsme rozšířili, takže kromě nadšeným fotografům dáme nově možnost i těm, co rádi kreslí. „Věříme, že každé dílo bude originální a bude odrážet autentický pohled studentů na naše město,“ prohlásil Miloslav Bartoň.

Motivací pro studenty může být nejen zážitek z originální tvůrčí práce, ale i soutěž o hodnotné

Vítězové loňského ročníku – zleva: Jan Šafka, Nikola Vomáčková a Tomáš Machovec

ceny. Autora nejlepšího projektu v každé kategorii odměníme PlayStationem 5 a navíc se objeví na titulní straně červnového magazínu Salonky. Vítěze bude vybírat odborná porota složená z představitelů města, zástupců škol, místních umělců a zástupců Saloněk.

Pod záštitou primátorky

Salonky jsou už téměř šest let neodmyslitelně spjaty s městem Hradec Králové a těší nás proto, že záštitu nad soutěží převzala primátorka Pavlína Springerová. „Hradec Králové: Stories, které žiju je zajímavá a inspirativní soutěž pro hradecké školáky. Jsem ráda, že děti mohou zvolit různé formy vyjádření svého vztahu k městu. Většinou víme, co pro střední a starší generaci město znamená, ale mělo by nás také zajímat, co znamená pro mladé lidi. Je to pro nás skvělá možnost, jak si udělat sondu mezi děti a zjistit, jak své město vnímají. Podobně jako loni se i letos velmi těším

na výstupy žáků a na jejich hodnocení,“ říká hradecká primátorka.

V loňském prvním ročníku soutěže zvítězila v kategorii Esej třináctiletá žačka ze ZŠ Úprkova Nikola Vomáčková. Ta se díky své esejí s názvem Láska k městu stala nejmladší vítězkou a také jedinou dívkou, která ovládla jednu ze třech kategorií soutěže. „Nemůžu říct, že bych nějak hodně psala. Ale soutěž mě zaujala a říkala jsem si, že v kategorii esejí bych na tom mohla být lépe než v těch dalších dvou,“ říká překvapená vítězka poté, co převzala herní konzoli PlayStation 5.

V kategorii fotoseriálů zvítězil loni Jan Šafka z hradecké kyberny. Zatímco většina finalistů se rozhodla zachytit na snímcích ikonická hradecká místa, on se rozhodl fotit zajímavé lidi na hradeckých ulicích. A povedlo se mu to na jedničku. Nejlepší video pak před rokem vytvořil Tomáš Machovec. Svě video s názvem Procházka Hradcem doplnil i vlastní rýmovanou básničkou. Samotného Tomáše prý vítězství v soutěži překvapilo. „Ale moje

mamka mi řekla, že vyhraju, jakmile jsem jí svoje video poprvé ukázal,“ usmíval se po převzetí PlayStationu tehdy ještě deváták ze ZŠ Štefánikova, který už dnes studuje na obchodní akademii.

Čas na realizaci svých výtvořů budou mít studenti a žáci až do konce dubna. „Věříme, že se vás zapojí co nejvíce,“ přeje si vydavatel Saloněk Miloslav Bartoň. ■

Partneři projektu:

INZERCE

SKODA
Service

Aby vaše Škoda zůstala originální

4+

Využijte až 20% slevy
z Šekové knížky
pro vozy starší 4 let

Váš autorizovaný servisní partner Škoda:

OLFIN Car s.r.o.
Na Rybárně 1670
500 02 Hradec Králové
Tel.: 495 000 563
www.olfincar.cz

OlfinCar

Od mládeže po áčko: Silné partnerství JAKO s FC HK

Když mladé naděje FC Hradec Králové vyběhnou na trénink vedle nového stadionu, není to jen symbolické propojení současnosti s budoucností klubu. Je to také příběh silného partnerství se značkou JAKO, která se stala nedílnou součástí hradeckého fotbalu. Od profesionálního A-týmu až po nejmenší fotbalisty, všichni sdílejí nejen klubové barvy, ale i kvalitu a komfort, které tato německá značka přináší.

Nový malšovický stadion není jen architektonickým skvostem, ale především inspirací pro mladé fotbalisty. „Největší motivací pro kluky je, že mohou trénovat vedle krásného nového malšovického stadionu. Díky tomu, že chodí na všechny zápasy áčka na domácím stadionu, mohou vidět, čeho se dá tvrdou prací dosáhnout,“ říká Patrik Linhart, trenér U12 FC Hradec Králové. A právě jeho svěřenci jsou důkazem, že spojení kvalitního zázemí a špičkového vybavení je cestou k úspěchu.

„Od JAKO mají naši mladí hráči dvě soupravy, jednu tréninkovou a jednu vycházkovou. V té jezdí na zápasy,“ vysvětluje Linhart a dodává: „Od JAKO mají veškeré vybavení potřebné k fot-

balovým i mimofotbalovým věcem, včetně ponožek, šušťákových a zimních bund, čepic a rukavic. Naši hráči i trenéři tak jsou plně vybavení na letní i zimní období.“

JAKO přináší komfort a styl

Sportovní oblečení od značky JAKO není pouze účelové. Moderní design veškerého sortimentu zajišťuje, že se mladí fotbalisté cítí jako pravé fotbalové hvězdy. „Jsme s JAKO velmi spokojeni. Co se týká nás trenérů, je pro nás důležité, abychom se ve sportovním oblečení cítili komfortně. Kromě toho je oblečení od JAKO i stylové, takže se líbí i našim svěřencům. Kluci v něm rádi chodí i do školy,“ pochvaluje si Linhart.

Mezi mladými talenty panuje se značkou JAKO stejná spokojenost. „Nejraději nosím vycházkové oblečení od JAKO. Je velmi pohodlné a líbí se mi, jak vypadá,“ říká Lukáš Novák z týmu U12, který sní o profesionální kariéře. Jeho spoluhráč Tobiáš Ornst dodává: „Od JAKO mám nejraději dresy. Na jejich dresy si můžu vytisknout cokoli, co chci.“

JAKO není pro FC Hradec Králové pouze dodavatelem sportovního vybavení. Na novém malšovickém stadionu provozuje i oficiální klubový fanshop, kde najdou fanoušci vše od dresů přes batohy až po originální suvenýry s designem FC Hradec Králové.

„Hrát přímo pod lízátky je trochu stresující. Ale je to super, jednou bych si chtěl za Hradec zahrát,“ svějuje se Kryštof Hochman, další z nadějných hráčů U12. Jeho týmový kolega Adam Phan přidává: „Máme od JAKO úplně všechno oblečení, co potřebujeme k hraní fotbalu. Nejraději mám soupravu, protože je hezká a pohodlná.“

Značka, která přináší komplexní servis

„Naše spolupráce s fotbalovými kluby přesahuje běžný rámec dodavatele,“ vysvětluje jednatel JAKO Martin Kulka. „Kromě FC Hradec Králové spolupracujeme s mnoha dalšími kluby napříč Českou republikou, a to nejen fotbalovými, ale i volebalovými či házenkářskými. Všem našim partnerům, bez ohledu na jejich velikost, poskytujeme stejně kvalitní servis a služby.“

Co dělá JAKO výjimečným partnerem? Především komplexnost služeb. „Nejde jen o dodání dresů nebo teplákových souprav. Navrhujeme a realizujeme veškeré reklamy, čísla i loga. Kluby od nás dostávají kompletní produkt připravený k okamžitému použití,“ popisuje Kulka.

Zásadní výhodou spolupráce s JAKO je také flexibilita. Na rozdíl od jiných značek se JAKO neomezuje pouze na sezónní kolekce. Kluby mohou své vybavení průběžně doplňovat podle aktuálních potřeb, což je klíčové zejména při příchodu nových hráčů. Tento přístup umožňuje efektivní hospodaření s rozpočtem – kluby nakupují pouze to, co v daný moment skutečně potřebují.

Když se spojí tradice s inovací, kvalita s flexibilitou a profesionalita s osobním přístupem, vzniká partnerství, které přináší užitek všem zúčastněným. Právě takové je spojení značky JAKO s FC Hradec Králové. Partnerství, které pomáhá psát příběhy fotbalových úspěchů – od těch nejmenších nadějí až po profesionální tým. ■

Eliščin pás a soubor historických dřevěných lžic

Mezi ikonické předměty, které jsou spjaty s historií města Hradce Králové, patří bezesporu tzv. Eliščin pás a soubor historických dřevěných lžic. Tyto vzácné artefakty jsou součástí sbírek Muzea východních Čech v Hradci Králové, jež mu byly předány krátce po vzniku v roce 1884 Městským úřadem v Hradci Králové.

••• MUZEUM VÝCHODNÍCH ČECH,
FOTO: MARKÉTA PRAŽÁKOVÁ, PETRA ROKOSKÁ

Původně byly uloženy v truhle, ale v roce 1854 pro ně nechala královéhradecká obec zhotovit dvě skříňky. Ty byly umístěny na Malém náměstí a spolu s dalšími cennostmi uchovávány jako purkmistrovský poklad. Eliščin pás a soubor lžic poprvé popsal roku 1780 ve svém díle *Geschichte der Stadt Königgrätz I.* Karel Josef Biener z Bienenberka. Další, kdo se těmto vzácnostem v roce 1857 věnoval ve svém článku *Sbírka starožitných památek obce Kralohradecké*, byl Moric Lüssner.

O ojedinělém souboru psal v roce 1895 v práci *Památky po královně Elišce, choti Karla IV.* a její život i Ludvík Domečka. Tito věhlasní historikové zastávali názor, že výše jmenované památky po sobě městu zanechala Eliška (Alžběta) Pomořanská, čtvrtá žena Karla IV. Vlastnictví však bylo podle

staré tradice připisováno i Elišce Rejčce, vdově po Václavu II. a Rudolfu Habsburském. Až teprve modernější uměnovědné bádání na počátku 20. století zpochybnilo držbu těchto památek královnami a datovalo jejich vznik a používání do 2. poloviny 15. století až počátku 16. století.

Pás s délkou 168 centimetrů a šířkou 4,4 centimetru je tvořen lněnou portou se středovým červeným pruhem a postranními bíledmodrými pruhy. Zdobí ho 24 rozet tvořených třemi trojicemi žaludů a stáčenými akantovými listy. V 19 rozetách jsou vsazeny české granáty vybroušené do routy, pět z nich má ve středu otvor na protažení jazýčku spony. Nejkrásnější částí jsou dvě pasífsky opracovaná nákončí s prolamovaným gotickým kružbovím, broušenými a leštěnými drahokamy a modrým a zeleným emailem. Obdélníkový závěs je doplněn o stříbrný nápis „na tom swietie zadna gyna“, který vystupuje z modrého emailu. Druhá strana je zakončena přezkou, sponu pásu drží dva lvíci.

V roce 1975 byl pás restaurován předními českými restaurátory. Ve stejném roce pak proběhlo mineralogické hodnocení použitých kamenů. Celý pás byl původně ozdoben 56 kameny, ale v současnosti se jich zde nachází pouze 48. V roce 2022 byla pa-

mátka opětovně restaurována a upevněna na chemicky vhodnější podkladovou tkaninu. Původní majitelkou Eliščina pásu byla s největší pravděpodobností Zuzana Rormajstrová, vdova po mlynáři, který byl správcem – rormajstrem – vodovodu. V její závěti jsou zmíněny čtyři stříbrné pásy, které spolu s jinými předměty věnovala na výrobu kalichů kostelu sv. Jakuba a kostelu Sv. Ducha. V druhém zmíněném chrámu se pás zachoval v nezměněné podobě do 19. století, kdy přešel do správy obce.

Sada 24 lžiček je vyrobena z jalovcového dřeva. Jejich délka činí 14 až 16 centimetrů, misky jsou 7 až 8 centimetrů dlouhé a 4,7 až 5,5 centimetru široké. Držadla lžic, která jsou ze stříbra, mají tvar dutého kužele dlouhého 8,5 až 9,2 centimetru. Jsou zdobena rytím nebo modrým, zeleným a fialovým emailem. Lžic s emailovanými závitky je jedenáct, s rytými nápisy devět a bez nápisů pouze se šupinatou okrasou na řapech jsou čtyři lžice. Na konci řapů s emailovými nápisy je možné vidět v malém prohloubení písmeno z bílého emailu.

Na lžičích, které postrádají email, je umístěna okrasa na způsob koruny. M. Lüssner se na základě svého pozorování domníval, že původní součástí stříbrného kování lžic byly i drahokamy. Nejpresnější popis nápisů podal L. Domečka – například *Pane Bože, rač požehnati, Pan Buoah má naděje, Kdož miluje čest, hoden (mi)lovanie jest nad jiné, Pane Bože, rač zdařiti k tomuto jedlu, kdož jesti (bude)...* Jak Eliščin pás, tak soubor bohatě zdobených lžic představuje mistrovské dílo pozdního středověku a tvoří nedílnou součást našeho historického kulturního dědictví. Město Hradec Králové je může hrdě počítat mezi své vzácné poklady. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Tanec na nádraží? Proč ne!

Zítřka se bude tančit všude. To je název písničky i těžce budovatelského filmu z temného období socialismu. I když byl v té době tento song brán jako vítězství nepřekonatelného štěstí v naší domovině, přesto na tom názvu něco je. Proč by se nemohlo tančit všude? Třeba na vlakovém nádraží.

Vzpomínám si na rok 1999, kdy jsem přijel na nádraží v Hradci Králové, kde jsem měl půl hodiny na přestup na jiný vlak. Vešel jsem z nástupiště do zaplněné nádražní haly. U jedné z laviček stál mladý muž s kufrem. Netrvalo dlouho a začaly se dít věci. Mladík otevřel kufr a vytáhl z něj originální úbor, který na sebe navlékl. Potom vyrazil do prostoru, kde bylo dostatek místa, chvíli stál, a to už přítomní zbystrili. A pak to vypuklo. Vyklubal se z něj totiž skutečně brilantní tanečník a všichni na jeho produkci mohli oči nechat. Když dotančil, následoval bouřlivý aplaus. On se uklonil, převlékl se do civilu, taneční oděv zavřel do kufru a odešel.

Bylo to ojedinělé představení, jež zpestřilo vlakový provoz, a navíc taneční kreace své účastníky vytrhla z každodenních starostí a zvedla jim náladu. Něco podobného jsem zažil ještě na pařížském nádraží Gare du Nord, kde také spontánně vystoupilo smíšené kvarteto dívek a chlapců. Ohlas byl podobný jako v Hradci. Pak už jsem nic podobného neviděl, i když velkým zpestřením byla i piana na nádražích z projektu kreativního muže Ondřeje Kobzy. Na hradeckém nádraží bylo také a každý si na něj mohl zahrát.

Nyní se tanec na nádraží opět vrátí, a to v souvislosti s 800. výročí první písemné zmínky o Hradci Králové. Zdejší nezisková organizace Kontrapunkt k tomuto jubileu vytvořila projekt Kultivace, jehož součástí bude právě taneční vystoupení Connecting Station v prostorách, kudy ve značném množství den co den procházejí cestující. A právě tam, kde se setkávají lidé všech generací, kultur i názorů, budou v neděli 30. března svědky jedinečného tanečního díla, které není jen inscenací umístěnou ve veřejných prostorách hal vlakových nádraží, ale i citlivým spojením civilního a performativního světa. Kdo tam přijde nebo bude procházet halou, spatří to, co ještě možná nikdy neviděl. ■

Trocha nostalgie Hradečáky určitě nezabije – 27. díl

Edmund Schmidt, bývalý hradecký fotbalista par excellence a velký elegant na hřišti i v soukromí

Eda se narodil 8. října 1943 ve Velké Čermné poblíž Hronova, ale u hranic na polské straně. Je křtěný Edmund, avšak nikdo ho takto nenazývá a pro všechny to byl vždy Eda. S fotbalem začínal jako žák v Hronově a tam vydržel až do dorosteneckých let. Hned poté se ocitnul v Náchodě, kde se v té době hrával dobrý fotbal, a na podzim roku 1961 ve svých osmnácti letech přišel jako velký talent do mimořádného mužstva mužů Spartaku Hradec Králové, kteří v roce 1960 vyhráli mistrovský titul. Do Hradce přišel za trenéra Zástěry a mladý Eda se najednou ocitl mezi takovými fotbalovými velikány, jako byli např. Jiří Hledík, Zdeněk Pičman, Jindřich Jindra, Milouš Kvaček, Ladislav Pokorný, Zdeněk Krejčí a Zdeněk Zikán. Postupně se začal prosazovat do základní sestavy jako pravé křídlo, kde se nejdříve střídal s Jožkou Buránským.

Spartak HK sezóna 1971/72 – Schmidt sedící druhý zleva

V sezóně 1962/63 odešel Schmidt na vojenskou prezenční službu do Dukly Tachov, kde strávil dva roky. Do Spartaku se potom vrátil v roce 1964 jako téměř hotový fotbalista a postupně se z něho stával tahoun, který byl pro hradecké fotbalisty v té době naprosto nenahraditelný. Právě tehdy Schmidt okamžitě vybojoval postup do první ligy. O Edu dlouho usilovala pražská Slávia, on ale vždy zůstal věrný černobílému mužstvu hradeckých Votroků a na malšovickém stadionu zůstal až do konce své úspěšné fotbalové kariéry.

Vrcholem jeho kariéry byly v roce 1966 dva starty za reprezentační mužstvo Československa, kdy první zápas odehrál v Bělehradě proti Jugoslávii a druhý zápas ve Wembley proti novoapečeným mistrům světa Angličanům. Naši reprezentanti s tímto vynikajícím týmem se hráli kvalitní zápas s výsledkem 0:0.

V sestavě domácího týmu hráli tenkrát mimo jiné bratři Bobby a Jackie Charltonovi, Moore, Stiles, Hunt, Banks, Hurst a další vynikající fotbalisté. Za naše mužstvo v té době hráli takoví borci jako skvělý Viktor v brance, dále Lála, Popluhár, Kvašňák, Adamec, František Veselý, Jokl a další. Bohužel další zápasy za národní mužstvo již nepřišly a jedním z důvodů byl zřejmě fakt, že tento technický, gólový a výbušný fotbalista to měl do národního týmu z Hradce Králové přece jenom dál, než kdyby působil v některém z pražských ligových týmů.

Eda Schmidt byl na hřišti i v soukromí velký elegant, a protože byl vždy slušný a velice skromný, je stále i po letech v Hradci Králové oblíbeným fotbalistou, na kterého s úctou vzpomínají pamětníci, kteří v té době chodili na zápasy hradeckých fotbalistů. Tito diváci mají určitě stále v paměti tu jeho nenapodobitelnou kličku – koloběžku –, kterou dosti často používal na obrance soupeře, kterým většinou unikl po pravé straně hřiště, a svými centry potom vytvářel

Stará garda Spartaku HK, rok 1983 – Schmidt stojící třetí zleva

střelecké pozice pro své spoluhráče. Velice rádi na něho vzpomínají jeho mladší spoluhráči jako třeba Hůlka, Rolko, Hruša nebo Mudruňka a společnou řečí říkají, že spolupráce na hřišti s ním byla na úrovni, když jeho přihrávky, tlumení míče a fotbalové myšlení byly pro ostatní spoluhráče vždy vzorem, a velice rádi sbírali jeho bohaté zkušenosti.

I samotný Eda Schmidt si vybavuje, jak ještě v dorosteneckém věku přišel do mužstva, které patřilo mezi elitu československého fotbalu. K této době se vrací, když říká: „Bylo pro mě veliké štěstí hrát v takovém mužstvu a s takovými fotbalisty, se kterými jsem se po mém příchodu do Hradce Králové sešel, a od každého z nich jsem se něco dobrého naučil. Vždyť třeba reprezentanti Hledík, Pičman, Jindra nebo Zikán byli ve své době v československém fotbalu velice uznávanými fotbalisty.“

K jeho největším fotbalovým zážitkům v dresu Spartaku Hradec Králové patřil určitě zápas s pražskou Spartou, který se odehrál 12. srpna 1972 před vyprodaným fotbalovým stadionem v Malšovících, kam se údajně natěsnilo 36 000 nadšených diváků. Domácí fotbalisté tenkrát vyhráli nad velkým favoritem v poměru 3:2, když právě Eda Schmidt dával v tomto památném zápase třetí rozhodující branku. Ještě v této době se na tento zápas v Hradci Králové vzpomíná a po hradeckých hospodách se hradeckí fanouškové prou a sázejí, kolik tam přišlo diváků. Stoper Honza Rolko říká: „Když jsme

bývali dva spoluhráči ze Spartaku Hradec Králové, stoper Jan Rolko a záložník Jaroslav Hůlka.

Jan Rolko: „Eda Schmidt byl pan fotbalista a patřil mezi tu elitu, se kterou jsem hrával, jako např. Ruda Tauchen nebo Zdeněk Zikán. Mám na něho moc pěkné vzpomínky, jak fotbalové, tak i soukromé. Eda měl velkou smůlu v tom, že byl dosti často zraněn, a tím jeho kariéra určitě trpěla. Nás mladší právě títo fotbalisté herně usměrňovali, dávali tomu na hřišti rozum a my jsme makali. S Edou se nám hrálo vždy dobře, a když nebyl s námi na hřišti, už jsme netrpělivě čekali, až zase nastoupí k příštímu zápasu.“

Jaroslav Hůlka: „O tom, že byl Eda borec, nemá ani cenu nic říkat, to ví v Hradci každý, kdo v té době chodil na zápasy hradeckého Spartaku. Jeho útočná klička byla pověstná a já jsem do dnes nepochopil, jak to ten Eda vůbec dělal. On s tou nohou tak zvláště zakvedlal, že soupeř zůstal stát a Eda ho pohodlně obešel. Úžasné a nikdy ve své kariéře jsem se s něčím podobným nesetkal. Eda byl prostě fotbalový bourák. Když jsem přišel do Hradce, tak mě vzali do party ti největší hráči mariáše, ke kterým právě Eda patřil. Když jsme třeba vyjeli po zápase z nějakého slovenského města, hráli jsme karty až do Hradce Králové. Další velký karbaník byl Vašek Kuchař a MUDr. Štětina, který tehdy s námi jezdil jako sportovní lékař.“

Slávek Trávníček

Václav Tichý, Edmund Schmidt a Richard Jukl u příležitosti Schmidtových 80. narozenin dne 9. 10. 2023 na stadionu v Malšovících

Akademie TalentHUB pro TOP15 studentů odstartovala

Třetí lednový víkend se v broumovském klášteře nesl v duchu hodnot a talentové spolupráce. Patnáct nadaných studentek a studentů ze všech koutů Královéhradeckého kraje se tam totiž poprvé tvář v tvář setkalo na společném soustředění letošní akademie TalentHUB 15+, realizované Centrem investic, rozvoje a inovací ve spolupráci s Královéhradeckým krajem. Pečlivě vybraní „jednorožci“ si v Broumově pod vedením expertů z Centra rozvoje charakteru, v čele s prof. Janem Háblem, vyzkoušeli sebezpoznávání či individuální a skupinovou práci, které budou klíčové k plnému rozvoji jejich potenciálu.

Během soustředění byl kladen důraz zejména na přemýšlení o hodnotách jako takových, zapojení kreativity, kritického myšlení a řešení týmových úkolů. Tyto dovednosti si studentky a studenti o necelý měsíc později ověřili v praxi během výrobního workshopu v České Skalici, kde se seznámili s principy efektivní spolupráce na projektech v truhlárně a v kuchyni. Na základě celodenní analýzy jejich disciplíny, soudržnosti i týmové dynamiky pak obdrželi cennou zpětnou vazbu od trenérů manažerských dovedností, kterou mohou dále využít jak v osobním, tak v profesním životě.

V následujícím půlroce čekají vybrané talenty ještě dva společné workshopy zaměřené na rozvoj jejich silných stránek, prohlubování vítězného mindsetu a získávání nových dovedností v meto-

dice řešení inovačních zadání. To vše je pro dosažení jimi stanovených cílů potřebné, ať už jde o přípravu na studium na vysoké škole, rozjezd vlastního podnikání či projektu, nebo právě o potenciální stáž v regionálních firmách a výzkumných organizacích. Každý student má po dobu akademie přiděleného zkušeného mentora a je zároveň součástí online komunity talentů, což mu umožňuje nejen získat cenné kontakty, ale také budovat dlouhodobé profesní i osobní vztahy.

„Ambicí TalentHUB je mimo jiné udržení talentů v regionu nebo alespoň kontaktu s nimi při jejich případném odchodu do Prahy, Brna nebo zahraničí. S jejich pomocí lze udržitelně budovat inovativní a prosperující prostředí Královéhradeckého kraje v dlouhodobém horizontu,“ dodává Rado Vejchoda, iniciátor akademie. ■

Jaro, co nevidět, zaklepe na dveře.

Postaráme se o Vaše zakázky,
ať máte volné ruce a můžete mu otevřít.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

Stopem kolem světa s jedním batohem

Z prvního studentského stopu z Jaroměře do školy se postupně zrodila cesta přes pět kontinentů a padesát zemí. Mladý český cestovatel během patnácti měsíců objel svět převážně stopem, s minimem peněz a maximem zážitků. „Bylo to tvrdý na hlavu. V Peru jsme zažili politický převrat, zapalovali policejní auta, všechno stálo, nefungovaly platby kartou. Neměli jsme hotovost, takže jsme tam tři dny vydrželi o minimálním jídle,“ popisuje nejtěžší okamžik cesty Josef Chmelík. V rozhovoru vypráví hradecký dobrodruh o tom, jak překonal strach z neznámého, co mu dalo setkávání s místními lidmi a proč je důležitější mít otevřenou mysl než naditou peněženku.

✪ MATĚJ HOLAŇ, FOTO: ARCHIV JOSEF CHMELÍK

Jak jste se vlastně dostal k cestování stopem?

První stopování bylo z Jaroměře, když jsem jsem student šetřil na pivo. Pak jsem udělal první větší výlet do Itálie, kdy jsme nakonec dojeli až do Řecka. Tam jsem zjistil, že se dá cestovat poměrně levně, a navíc potkáš zajímavé lidi. Někdy tě někdo vezme na párty a pak spíš u něj doma. Postupně jsem začal dělat další výlety po Evropě a chtěl jsem vymyslet něco většího. Inspirovali mě různí cestovatelé a chtěl jsem vidět svět.

Jak vznikl plán na cestu kolem světa?

Dlouho jsem hledal někoho, kdo by do toho šel se mnou. Nakonec se to nějak sešlo a na třetím rande jsem se zeptal své tehdejší přítelkyně, jestli by nechtěla na cestu kolem světa. Nejeli jsme hned – když jsme původně chtěli vyjet, přišla první covidová vlna. Ale možná to bylo dobře, měl jsem víc času to pořádně naplánovat.

Kolik času jste věnovali přípravě?

To opravdové plánování začalo asi půl roku před odjezdem. Řešili jsme vakcíny, víza. Zjistili jsme, že s evropským pasem se dostanete skoro všude na světě bez problému. Když je někde problém, většinou to znamená zaplatit dvacet dolarů za vstup.

Které kontinenty a země jste navštívili?

Pět kontinentů a padesát zemí. Projeli jsme Jižní i Severní Ameriku, Evropu, Asii a Austrálii. Nedávno jsem nad tím přemýšlel a zjistil jsem, že jsem viděl všechny oceány. Afrika mi zatím ve výčtu chybí, ale to bylo pragmatické rozhodnutí – uvědomil jsem si, že by to bylo stopem až moc rizikové.

Jaké to bylo v Austrálii?

Jeli jsme tam v zimě, což znamená, že přes den je tam dvacet pět stupňů. Byli jsme v té pravé, „off-roadové“ Austrálii, ne u pobřeží, kde žijou všichni. Já letoviska a velká města moc nevyhledávám, snažil jsem se trávit čas v národních parcích. Tam

to má jeden problém – všude jsou obrovští hadi a pavouci. Několikrát jsem tam zavřel jak malá holka, protože když vidíš pavouka velkého jako tvůj obličej deset centimetrů od hlavy, není to pro mě jako pro Evropana příjemné.

Co vám Austrálie ukázala kromě místní fauny?

Díky tomu, že jsme byli mimo civilizaci, jsme viděli, co způsobila evropská kolonizace. Strávili jsme hodně času s Aboriginci, kteří nám vyprávěli o svých tradicích a životě. Zjistíte, že před dvě stě až tři sta lety to byli lovci a sběrači, pak přijeli Evropané a prakticky je vyhubili. Holanďané přijeli a řekli, že tam nikdo nežije, přitom tam žilo půl milionu lidí. Je smutné vidět, když přijedete třeba k Uluru. Pro ně je to posvátné místo, ale vedle je brutální turistický komplex. Dokážete si spočítat, kolik těch deset hotelů vydělává. Řeknou vám, že určité procento zisku jde na místní školy a charitu. Ale když se podíváte do osady Aboriginců, zjistíte, že nemají okna, nemají vodu, nemají nic. Regulérně se mi chtělo brečet z toho, co naše civilizace udělala.

Jak vás místní komunity přijímaly?

Prakticky vždycky, když jsme přišli k nějaké komunitě, ať to bylo kdekoli na světě, a dali nejavo, že máme zájem o jejich kulturu, nás přijali skvěle. Třeba v Jižní Americe na vás nejdřív koukají skrz prsty a nadávají vám „gringo“. Ale když řeknete, že nejste gringo, že jste z Evropy a jste tam za poznáním, najednou vás berou a jste u nich doma.

Kde jste vlastně během cesty spali?

Převážně ve stanu. Čím víc jsme byli v nábožensky progresivnějších zemích, tím víc nás lidé zvali k sobě. Každé náboženství říká „ubytuj pocesťného“. Třeba v Patagonii je Svatý objevitel, uctívají cestovatele. Skoro každá kaplička je udělaná tak, aby se tam dalo ukrýt před špatným počasím. Když tam spíš, nikdo ti nic neřekne.

Neměli jste strach spát ve stanu v divočině?

Tohle o mně moc lidí neví, ale od malička jsem se bál tmy. Pro mě být v lese bylo dost brutální. Nevím, jestli jsem nějaký sebedestruktivní, ale vybral jsem si tuhle cestu, která obsahovala spaní ve tmě.

INZERCE

čtvrtek 20. 3.
UFFO Trutnov
20:00

PAM RABBIT THE MISSING TOUR

Zpěvačka a skladatelka Pam Rabbit se pyšní mnoha úspěchy, mezi něž patří třeba sóla z Cen Anděl za Sólou interpretku roka. Nenechte si ujít její našlapanou show!

pondělí 24. 3.
UFFO Trutnov
19:00

AWAKE Angela Dance Company (Izrael)

Představení kombinuje současný tanec, tělesnou virtuozitu, zpěv, herectví a poezii.
Choreografie a účinkuje: Miriam Engel

Když se bojíš tmy, a ještě k tomu spíš v pralese a slyšíš všechny ty zvuky... Jednou nám na stan skočil klokan. Normálně si tam skákal, lekl se, narazil do plotu a spadl nám na stan. Pak se ještě víc vyděsil a hopsal dokola.

Jak jste řešili finance na takovou cestu?

Měl jsem vyhrazených asi dvě stě tisíc. Sto tisíc jsem si nechával na nový začátek po návratu. Něco jsme si vydělali po cestě. Některé země byly míň nákladné, některé víc. Nejdražší pro nás bylo Mexiko, protože tam nemá bezpečná místa, kde postavit stan, takže osmdesát procent času spíš v hotelech. A když jsi Evropan, všechno tě stojí víc – mají dvojí ceny.

Jak dlouho jste nakonec cestovali?

Patnáct měsíců. Teoreticky jsme mohli cestovat dál, ale už jsem byl vyčerpaný. První tři čtyři měsíce máš ten dobrodružný stav, pak se ti další tři měsíce stýská po domově. Poté převládá už takový stav, že jsi cestovatel, a když už jsi tady, tak to dokončíš. Nejvíce se mi stýskalo po domově asi třetí den v Americe, když jsme koukali na oceán a uvědomil jsem si, že Evropa je na druhé straně té velké louže.

Jak jste zvládali jazykovou bariéru?

Anglicky jsem mluvil docela dobře díky počítačovým hrám, ale psaní mi nikdy nešlo. Se španělštinou to byl porod. Překročil jsem hranice do Mexika s tím, že jsem neuměl ani pípnout, maximálně „cerveza“. Postupně jsem se naučil, jak si říct o vodu, o jídlo, jak najít spaní. Teď se španělštinu učím už půl roku na Duolingu a myslím, že ji umím líp než němčinu, kterou jsem měl ve škole.

Co bylo na cestě psychicky nejnáročnější?

Bylo to tvrdý na hlavu. V Peru jsme zažili politický převrat, lidé zapalovali policejní auta, všechno stálo, nefungovaly platby kartou. Neměli jsme hotovost, takže jsme tam tři dny vydrželi o minimálním jídle. Paradoxně jsme díky tomu zažili něco unikátního – byli jsme sami na Siete Colores, duhových horách, což je jedno z nejnavštěvovanějších míst na světě. Normálně tam jsou tisíce turistů denně.

Jak jste řešili jídlo během cesty?

Většinou jsme si vařili sami. Vždycky jsme navštívili supermarket, přemýšlel jsem nad tím, kam pojedeme a kolik hlavních porcí budeme potřebovat. Když jsem začal cestovat, měl jsem osmdesát šest kilo, na konci na Islandu jsem vážil o čtrnáct míň.

Naše strava byla většinou jednoduchá – těstoviny s rajčatovou omáčkou a fazolemi nebo rýže, kukuřice a tuňák. Dost si zvykneš na prázdný žaludek.

Co vám celá ta cesta dala?

Je to těžké popsat v kostce, ale určitě duševní klid. Vidíš spoustu věcí, dobrých i špatných, vidíš, jak se ve světě žije nahrubo. Zjistíš, že se máš doma fakt dobře, a jsi rád za maličkosti. Rozhodně mi to dalo větší vztah k přírodě a odpor ke konzumu. Kupodivu mi to cestování dalo větší smysl pro rodinné zázemí, začal jsem si víc vážit dlouholetých vazeb.

Je něco, co byste na cestě udělal jinak?

Možná jsem udělal chybu, že jsem na cestě jen zapisoval do deníku. Ten je sice skvělý, ale kdo dnes čte deníky? Měl jsem asi dělat vlogy, i když jsme byli šedesát až sedmdesát procent času offline. Ale nikdy jsem necestoval proto, abych se tím živil. Mám rád svůj domov a vždycky se chci někam vrátit.

Máte ještě nějaké cestovatelské sny?

Určitě si chci projet Asii, tu jsme na velké cestě přeskočili. Už jsme cestovali čtrnáct měsíců a baterky došly. Věděl jsem, že bych musel projít podobnými nesmysly jako ve Střední Americe, a na to už jsem neměl energii. Chci vidět ta místa a kultury znova, ale už ne jako vandrák s batohem. A určitě bych chtěl vidět Afriku, ale jiným stylem.

Organizujete teď i Mistrovství republiky v autostopu. O co jde?

Je to skvělá akce, která spojuje cestování s charitou. Dvanáct posádek jede na čas, plní různé úkoly a lidé mohou přispívat SMSkami, což se započítává do celkových bodů. Peníze pak putují na Konto Bariéry. Není to jen o ježdění po dálnicích – máte úkoly, které vás dovedou na zajímavá místa. Ve Finsku jsme museli přesvědčit místní, aby s námi dělali jejich národní sport – nošení manželek. ■

9. BŘEZNA | 15:30 | Chance LIGA

12. BŘEZNA | 18:00 | MOL CUP

29. | 30. BŘEZNA | Chance LIGA

FOTBAL
V BŘEZNU

BRYAN ADAMS

1. SRPEN
2025

PARK 360
HRADEC
KRÁLOVÉ

G Hradec
Králové
už 800 let

BRYAN ADAMS
LIVE AT THE ROYAL
ALBERT HALL 2024
AVAILABLE NOW

VSTUPENKY NA: GOOUT / TICKETPORTAL / TICKETMASTER

REP
CONCERTS

LIVE NATION

PARK 360